

НАЙ- НЕПОХВАТНАТА ВЕЩИЦА

ДЖИЛ МЪРФИ

ДЖИЛ МЪРФИ
НАЙ-НЕПОХВАТНАТА
ВЕЩИЦА

Превод: Illusion

chitanka.info

Здраво дръж се за метлата, защото идват магическите бъркотии!

Милдред Хъбъл се обучава за вещица в Академията на госпожица Какъл, но изобщо не се справя добре. Заклинанията ѝ винаги са грешни и дори не може да лети на метла, без да се блъсне в нещо. Дали някога ще успее да стане истинска вещица?

For Reeeney

ПЪРВА ГЛАВА

Заобиколена от борова гора, на върха на планината се издига „Академията за вещици на госпожица Какъл“. С мрачните си сиви стени и островърхи кули сградата прилича повече на затвор, отколкото на училище. Понякога, човек може да види ученичките да се носят върху метлите си над стената на спортната площадка, подобно на прилепи, но обикновено лека мъгла скрива мястото така, че ако човек погледне набързо нагоре към планината, вероятно изобщо не би забелязал, че там има някаква сграда.

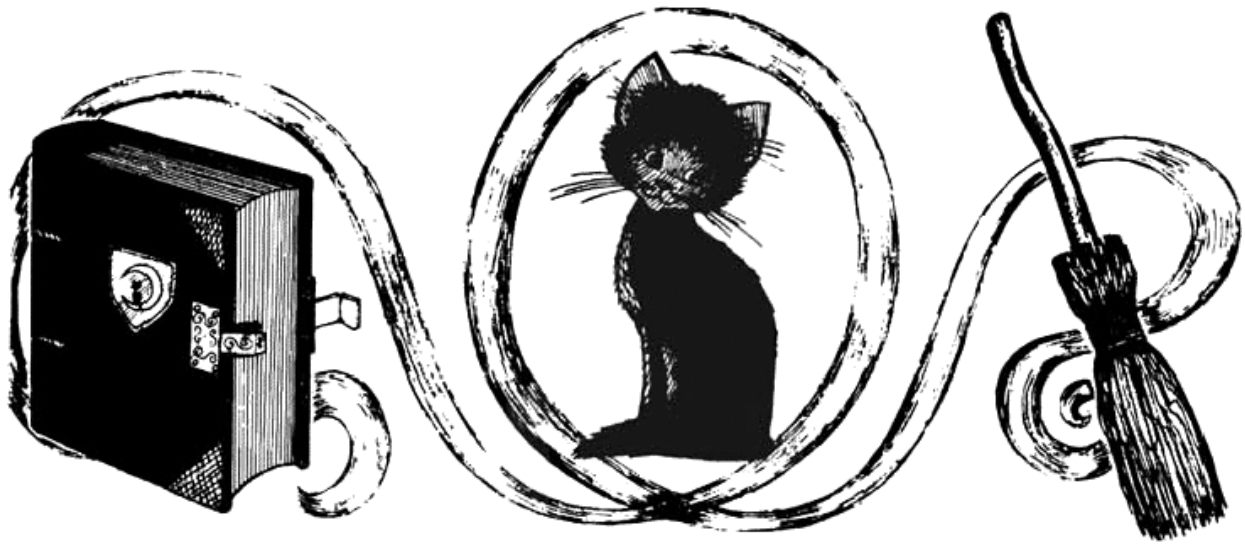
Всичко, свързано с училището, бе мрачно и призрачно. То имаше дълги, тесни коридори и виещи се стълбища, а самите момичета биваха облечени в черни сукмани без ръкав с плисирана долна част, дълги черни чорапи, черни, подковани с налчета боти, сиви блузи и сиво-черни вратовръзки. Дори летните им униформи бяха на сиво-черни карета. Единственото цветно нещо бяха копринените колани на туниките им — в различен цвят за всеки отделен дом — както и училищната значка, която представляваше черна котка, седнала върху жълта луна. За специални поводи — при раздаване на награди или за Хелюин — имаха друга униформа, представляваща дълга роба и висока, островърха шапка, но тъй като и тези дрехи бяха черни, не внасяха кой знае какво разнообразие.

Правилата бяха толкова много, че беше невъзможно да направиш *каквото и да е*, без да бъдеш нахокан и изглежда имаше тестове и изпити всяка седмица.

Това беше първата година на Милдред Хъбъл в училището. Тя бе едно онези момичета, които като че ли винаги имат неприятности. Не

че наистина искаше да нарушава правилата и да дразни учителите, нещата просто се *случваха*, където и да се намираше тя. На нея винаги можеше да се разчита, че ще сложи шапката си на обратно, или ще остави връзките на обувките си да се влачат по пода. Не можеше да прекоси от единия до другия край на коридора, без някой да се развика по нея, и почти всяка вечер пишеше допълнително домашно — за наказание, или пък ѝ забраняваха да излиза (не че имаше къде да се отиде, дори ако имаш разрешение да излезеш навън). Въпреки това, Милдред имаше много приятели, макар да им се налагаше да стоят на разстояние от нея в лабораторията по отвари. Но най-добрата ѝ приятелка — Мод, беше до нея при всички изпитания, независимо колко страшни бяха те. Двете представляваха интересна гледка, защото Милдред бе висока и слаба с дълги плитки, чийто краища често дъвчеше разсеяно (още нещо, за което ѝ се караха), докато Мод бе ниска и закръглена, с кръгли очила и коса, винаги завързана на две опашки.

През първия си ден в Академията всяка ученичка получаваше метла, след което започваха уроците по летене, които продължават доста дълго време и съвсем не са толкова лесни, колкото изглеждат. По средата на първия срок, на всяко момиче поверяваха по едно черно коте, което обучаваха да лети на метлата, заедно с тях. Котките нямаха никакво практическо значение; с тях просто следваха традицията. В някои училища даваха на ученичките сови, но това бе въпрос на вкус. Госпожица Какъл бе директорка — традиционалистка, която не вярваше в разните новоизмислени глупости и учеше младите вещици в своето училище да спазват всички обичаи, които тя самата бе научила в младостта си. В края на първата година всяко едно от момичетата получаваше копие от „*Популярна книга със заклинания*“ — дебела осем сантиметра книга, подвързана с черна кожа. В действителност, също като котките, тези книги бяха част от традицията и не се използваша в клас — там момичетата ползваха изданието с меки корици.

Като се изключат годишните раздавания на награди, нямаше други важни събития чак до петата, последна година, когато повечето от ученичките получаваха своя *Висш вечерски сертификат*. Не изглеждаше вероятно Милдред да стигне толкова далеч. Само два дни, след като дойде в училището, тя се блъсна в стената на двора, счупи метлата си на две и огъна шапката си. Поправи дръжката с лепило и тиксо и за щастие метлата все още летеше, въпреки че там, където се събираха краищата, имаше много грозна издутина и понякога ѝ беше изключително трудно да я контролира.

Нашата история започва в средата на първия срок на първата година на Милдред в Академията, вечерта, преди да им бъдат раздадени котенцата...

Беше почти полунощ и училището бе потънало в мрак, с изключение на един тесен прозорец, осветен от меката светлина на свещ. Това бе стаята на Милдред. Тя седеше в леглото си, облечена в раирана сиво-черна пижама, а главата ѝ клюмаше сънено през няколко минути. Мод се бе свила в края на леглото, увита в сива фланелена нощница и черен вълнен шал. Стаите на всички момичета бяха много семпли и напълно еднакви — гардероб, креват с метални рамки, маса и стол, както и тесен прозорец, подобен на онези, които в стари времена са използвали стрелците с лъкове. По протежение на стените имаше корниз за окачване на картини, от който висеше бродерия с цитат от „*Книгата за заклинания*“, както и няколко прилепа през деня. В стаята

на Милдред живееха три прилепа, които бяха малки, пухкави и много дружелюбни. Тя обичаше животните и с нетърпение очакваше деня, в който щеше да си има свое собствено коте. Всички бяха много развълнувани от събитието и прекараха вечерта гладейки най-хубавите си роби и заглаждайки вдлъбнатините на най-хубавите си шапки. Мод бе твърде превъзбудена, за да заспи, затова се промъкна в стаята на приятелката си, за да поговорят за това, което ги очакваше.

— Как ще наречеш своето коте, Мод? — попита сънливо Милдред.

— Миднайт — отговори момичето. — Мисля, че звучи драматично.

— Много се притеснявам от всичко това — сподели Милдред, докато дъвчеше една от плитките си. — Убедена съм, че ще направя нещо ужасно, като например да го настъпя по опашката. Или в мига, в който ме погледне за първи път, ще скочи през прозореца. *Нещо* със сигурност ще се обърка.

— Не бъди глупава! Знаеш, че имаш подход към животните. А що се отнася до настъпването по опашката, то дори няма да е на пода. Госпожица Какъл ти го подава и това е всичко. Няма за какво да се притесняваш, нали?

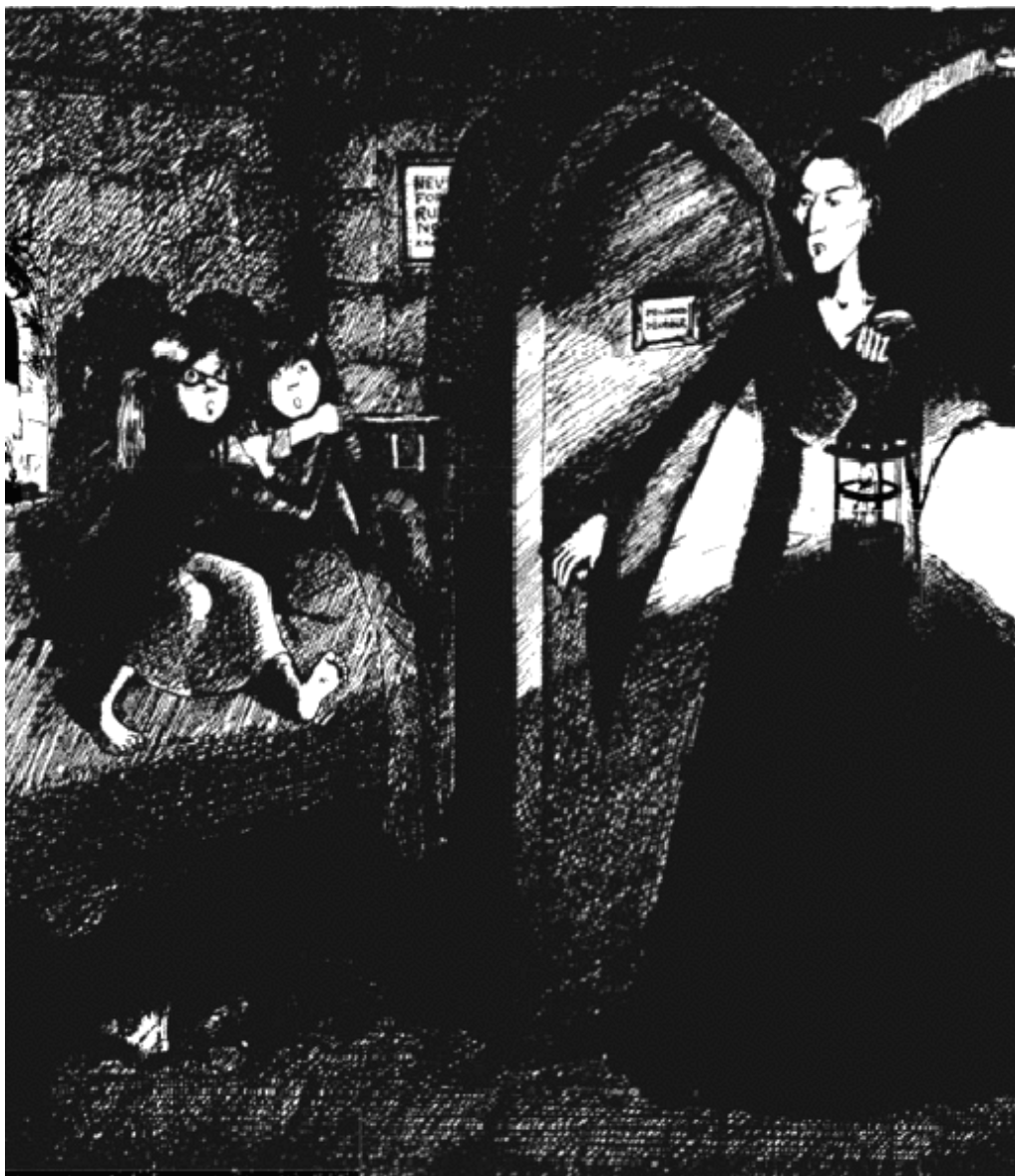
Преди Милдред да успее да отговори, вратата се отвори със замах, за да разкрие класната им ръководителка — госпожица Хардбрум, застанала на входа, увита в черния си халат и с фенер в ръка. Тя бе висока, страховита жена със слабо лице с остри черти и черна коса, която бе изтеглена назад в толкова стегнат кок, че челото ѝ изглеждаше като разтегнато.

— Доста е късно, за да не сте заспали, момичета. Нали? — попита тя злобно.

Момичетата, които бяха скочили и се бяха прегърнали, когато вратата се отвори, се отдръпнаха една от друга и заковаха погледите си в пода.

— Разбира се, ако не искате да бъдете включени в утрешното тържество, със сигурност правите най-правилното нещо — продължи хладно госпожица Хардбрум.

— Да, госпожице Хардбрум — отговориха нещастно момичетата в един глас.

Класната им изгледа многозначително свещта на Милдред и пристъпи тържествено в коридора, повела Мод пред себе си.

Милдред бързо изгаси свещта и се шмугна под завивките, но не успя да заспи. Отвън, зад прозореца, можеше да чуе бухането на бухалите, а някъде в училището някаква врата не бе затворена и скърцаше, побутвана от вятъра напред-назад. Да ви призная, Милдред се страхуваше от тъмното, но не го бе казала на никого. Имам предвид, някой чувал ли е за *вещица*, която се бои от тъмното?

ВТОРА ГЛАВА

Тържеството се проведе в Голямата зала — огромно каменно помещение с редици от дървени пейки и издигната платформа в единия край. По стените висяха щитове и портрети. Беше се събрало цялото училище, а госпожица Какъл и госпожица Хардбрум стояха на платформата. Пред тях имаше маса, върху която стоеше огромна плетена кошница от ракиа, от която се чуваше мяукане и скимтене.

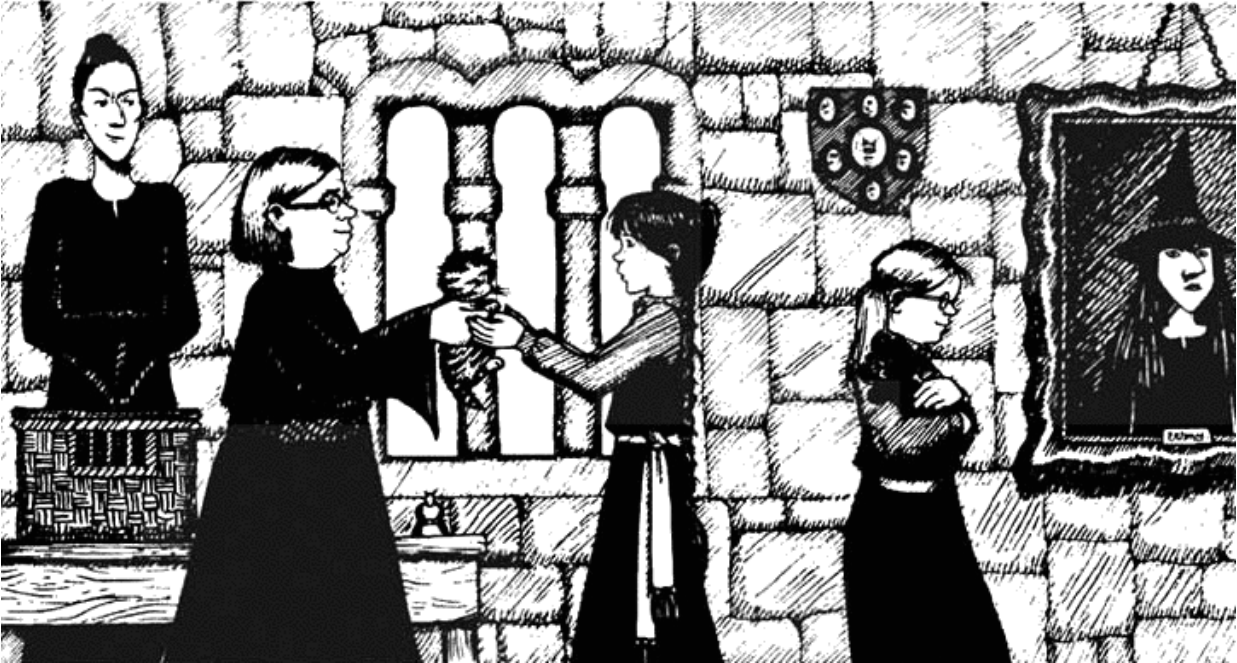
Първо всички изпяха училищния химн, който звучеше така:

*Напред и нагоре летим
със нашите бързи метли.
Над гори и поляни се носим
като сенки в нощното небе.*

*Няма ден да мине тук
без най-доброто да дадем във час.
Весело бълбукат ни казаните,
а магиите ги правим със замах.*

*Щастливи, отвари със радост варим,
застанали рамо до рамо във клас.
Когато приключат дните ни тук,
със гордост за тях ще си спомняме.*

Това бе най-обикновена песен, изпълнена с гордост, удоволствие и изпитания. Милдред никога досега не бе забърквала отвари с удоволствие, нито бе летяла гордо на метлата си — обикновено бе твърде заета да се държи примерно!

Милдред беше последна, и когато стигна до масата, госпожица Какъл извади от кошницата не лъскаво черно коте, като на всички останали, а малко сиво-кафяво котенце с бели лапи и с козина, която изглеждаше така, сякаш е било навън през нощта по време на силна буря.

— Свършиха ни черните — обясни мис Какъл със закачлива усмивка.

Госпожица Хардбрум също се усмихна, но злобно.

След церемонията всички се втурнаха, за да видят котето на Милдред.

— Мисля, че Х. Б. има пръст в това — каза Мод мрачно. („Х. Б.“ беше прякорът, който използваша за госпожица Хардбрум.)

— Изглежда малко безлично, нали? — попита Милдред, докато почесваше малкото тигърче по главата. — Но за мен това няма никакво значение. Само трябва да му измисля друго име, защото мислех да го нарека Черньо. Хайде да ги заведем на спортната площадка и да видим как ще се справят с летенето на метла.

Почти всички вещици-първокурснички бяха в двора и опитваха да убедят озадачените си котенца да седнат върху метлите. Няколко вече се бяха вкопчили с нокти в тях, а едно от животинчетата, което принадлежеше на доста самодоволна млада вещица, наречена Етел, бе

седнало напълно исправено и си чистеше лапите, като че ли бе летяло на метла през целия си живот.

Както споменах и преди, да летиш на метла не е лесно. Първо, нареждаш на метлата да се вдигне във въздуха и тя се носи над земята доста дълго време. След това сядаш на нея, тупваш я рязко и започваш да летиш. Когато вече си нависоко, можеш да накараш метлата да направи почти всичко, като ѝ нареждаш: „Надясно! Наляво! Спри! Слез малко надолу!“ и така нататък. Трудната част е балансирането, защото, ако се наведеш малко повече на една страна, може лесно да изгубиш равновесие и в такъв случай или ще паднеш, или ще се окажеш увиснала надолу с главата и тогава ще трябва само да се държиш за метлата, с поли, преметнати върху главата ти, докато някоя приятелка не ти се притече на помощ.

Първите няколко седмици Милдред падаше и се блъскаше в различни препятствия, преди да започне да лети на метлата си сравнително добре. Изглеждаше, че котето ѝ щеше да има същия проблем. Когато го постави на края на дръжката, то просто падна долу, дори без да се опита да се задържи. След много опити Милдред вдигна котето и леко го раздруса.

— Чуй ме! — каза тя строго. — Мисля, че трябваше да те нарека Глупчо. Ти дори не се опитваш да се задържиш върху метлата. Всички останали го правят — погледни приятелите си.

Котенцето се взря тъжно в нея и я близна по нослето с грапавия си език.

— О, хайде сега — каза Милдред с по-нежен глас. — Не съм ти истински ядосана. Хайде да опитаме отново.

И тя постави котето обратно върху метлата, а то тупна шумно на земята.

Мод имаше по-голям късмет. Нейното коте висеше ужасено с главата надолу.

— Е, добре — разсмя се Мод. — Все пак е някакво начало.

— Моето не става за нищо — оплака се Милдред, като седна на метлата си, за да си почине.

— Не се притеснявай — отвърна Мод. — Помисли си колко им е трудно да се задържат като използват само ноктите си.

Идея проблесна в ума на Милдред и тя се шмугна в училището, като остави котенцето си да преследва едно листо на земята, докато метлата ѝ продължаваше да се носи търпеливо във въздуха.

Момичето се върна, понесло ученическата си чанта, която закачи в края на метлата и след това намести животинчето вътре. Учуденото лице на котето надничаше от чантата, докато Милдред летеше доволна над двора.

— Виж, Мод — извика тя от около метър над земята.

— Но това е измама — възкликна приятелката ѝ, докато гледаше чантата. Милдред долетя обратно и стъпи на земята, смеейки се. — Не мисля, че Х. Б. ще го одобри — продължи замислено другото момиче.

— Много си права, Мод — каза леден глас зад тях. — Милдред, скъпа моя, предполагам, че ще ти бъде дори още по-лесно с кормило и седло.

Милдред се изчерви.

— Съжалявам, госпожице Хардбрум — промърмори тя. — То не можеше да запази равновесие много добре — моето коте, така че...

Помислих си, че... Може би... — Гласът ѝ заглъхна под строгия взор на учителката. Момичето откачи ученическата си чанта и върна озадаченото коте на земята.

— Момичета! — Класната им ръководителка плесна с ръце. — Бих искала да ви напомня, че утре сутринта имате тест по отвари. Това е всичко.

И като каза това, тя изчезна. Буквално.

— Бих искала да не прави така — прошепна Мод, гледайки мястото, на което стоеше класната им преди малко. — Никога не можеш да си сигурна дали си е тръгнала или не.

— Отново си напълно права, Мод. — Гласът на госпожица Хардбрум се разнесе от нищото.

Момичето преглътна и забърза към своето коте.

ТРЕТА ГЛАВА

Нали си спомняте, че ви разказах за една млада вещица, наречена Етел, която научи своето коте да лети още от първия път? Етел беше една от онези щастливки, на които всичко им се получаваше. Тя винаги бе най-добрата в класа, магиите ѝ винаги бяха сполучливи, а госпожица Хардбрум никога не ѝ правеше забележки с леден тон. Поради тази причина, Етел се държеше много тиранично с останалите момичета.

В този случай, бе дочула целия разговор на госпожица Хардбрум с Милдред и се изкуши да се държи по доста противен начин.

— Мисля, че госпожица Какъл нарочно ти даде точно това коте — отбеляза тя с насмешка. — И двете сте ужасно непохватни.

— Ооо, я млъкни! — отвърна ѝ Милдред, като се опитваше да запази спокойствие. — Както и да е, котето не е непохватно. С времето ще се научи.

— Като теб ли? — продължи Етел. — Не се ли блъсна в кофите за боклук миналата седмица?

— Виж, Етел — каза Милдред, — по-добре замълчи, защото ако не го направиш, аз ще...

— Какво ще?

— Ще те превърна в жаба, а не искам да го правя.

Етел се изсмя високо.

— Това наистина е смешно — заяви злорадо тя. — Та ти не знаеш заклинанията за начинаещи, камо ли това.

Милдред се изчерви и изглеждаше много нещастна.

— Хайде, давай! — извика Етел. — *Давай*, ако си толкова умна. *Превърни* ме в жаба! Чакам.

Случи се така, че Милдред наистина знаеше точно това заклинание (беше чела за него в библиотеката). До този момент всички

се бяха събрали около тях, очаквайки да видят какво ще се случи, а Етел все още ѝ се подиграваше. Беше непоносимо.

Милдред измърмори заклинанието под носа си и... Етел изчезна. На нейното място бе застанало малко, розово-сиво прасенце.

Във въздуха се разнесоха викове и крясъци.

— О, не!

— Не може да бъде!

— Този път го направи, Милдред!

Милдред беше ужасена.

— О, Етел — каза тя. — Съжалявам, но ти сама си си виновна.

Прасето изглеждаше разярено.

— Милдред Хъбъл! Ти, *животно* такава! — изгруктя то. — Веднага ми върни нормалния вид.

В този момент в средата на двора внезапно се появи госпожица Хардбрум.

— Къде е Етел Халоу? — попита тя. — Госпожица Бат би искала да я види за допълнителните часове по заклинания.

Острият ѝ поглед попадна върху малкото прасенце, което тихичко грухтеше в краката ѝ.

— Какво прави това животно в двора? — попита студено тя.

Всички погледнаха към Милдред.

— Аз... аз го пуснах, госпожице Хардбрум — обясни Милдред колебливо.

— Е, тогава можеш отново да го пуснеш навън, моля — каза госпожица Хардбрум.

— О, не мога да направя това — изпъшка нещастно Милдред. — Искам да кажа... Ъъ... Не бих ли могла да го запазя като домашен любимец?

— Мисля, че ти е достатъчно трудно да се справиш сама със себе си и с котето, без да добавяме и прасе към проблемите ти — отговори госпожица Хардбрум, втренчила поглед в котенцето с тигрови шарки, което надничаше иззад глезените на Милдред. — Пусни го навън още сега. Е, къде е Етел?

Милдред се наведе.

— Етел, скъпа — прошепна тя ласкаво в ухото на прасето, — ще излезеш ли, когато ти кажа? Моля те, Етел. След това веднага ще те пусна обратно.

Да се молиш на хора като Етел, никога не дава резултат. Това само ги кара да почувстват каква власт имат над теб.

— Няма да изляза! — извика високо прасето. — Госпожице Хардбрум, аз съм Етел! Милдред Хъбъл ме превърна в прасе.

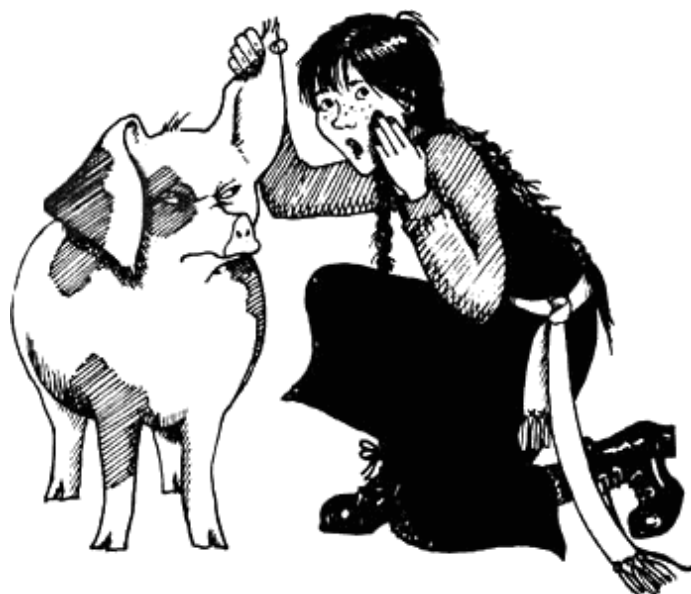
Нищо не можеше да изненада госпожица Хардбрум. Дори тази шокираща новина я накара само да повдигне едната си вежда.

— Е, Милдред — отбеляза тя, — радвам се да разбера, че си научила поне *едно* нещо, откакто си дошла тук. Въпреки това, както си забелязала в Кода на вещиците, правило номер седем, параграф две, нямаш право да упражняваш подобни заклинания върху съучениците си. Развали заклинанието веднага, моля.

— Страхувам се, че не знам как да го направя — призна Милдред с тих глас.

Госпожица Хардбрум я гледа втренчено няколко секунди.

— Тогава по-добре отиди и провери в библиотеката — отвърна отегчено тя. — Вземи Етел със себе си и на път за там, се отбий и обясни на госпожица Бат защо Етел ще закъснее.

Милдред вдигна котенцето си и се забърза да влезе в сградата, следвана от прасето. За щастие, госпожица Бат не беше в стаята си, но най-смущаващо се оказа влизането в библиотеката. Етел нарочно грухтеше силно и всички впериха погледи в тях, така че на Милдред ѝ се прииска да се скрие под някоя маса.

— Побързай — изстена прасето.

— О, престани да го повтаряш — възкликна Милдред, докато прелистваше забързано страниците на огромната книга със заклинания. — Все пак, всичко е по твоя вина. В действителност, ти ме *помоли* да го направя. Не разбирам защо се оплакваш.

— Казах жаба, а не прасе — дребнаво отвърна Етел. — Дори *това* не можеш да направиш като хората.

Милдред пренебрегна мърморенето на Етел и продължи да търси в книгата. Отне ѝ половин час, за да открие правилното заклинание и скоро след това Етел отново възвърна своята ужасна същност. Момичетата в библиотеката бяха изключително изненадани да видят как прасето внезапно се превръща в една вбесена Етел.

— Не се ядосвай, Етел — каза меко Милдред. — Спомни си: „Пазете тишина в библиотеката по всяко време“.

И се втурна да бяга към коридора.

— Това беше ужасно, коте — сподели тя с животното, което се беше свило от вътрешната страна на жилетката ѝ. — Мисля, че е по-добре да те оставя в стаята си и след това да отида да преговоря за теста по отвари. Няма да дразниш прилепите, нали?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше сутринта в деня на изпита. Момичетата се бяха подредили в редица в лабораторията по отвари, като всяка една се надяваше да е научила правилното заклинание. Единствено Етел, която знаеше всичко, никога не се притесняваше за подобни неща.

— Елате, момичета! Застанете по две пред казан! — проехтя гласът на госпожица Хардбрум. — Днес ще правим отвара за смях. Не можете да използвате учебниците си... Милдред, веднага остави този учебник настрана! Работете тихо, и когато приключите, можете да отпиеете малка глътка от сместа, за да сте сигурни, че е правилно забъркана.

Мод и Милдред работеха в един и същ казан, разбира се, но за нещастие, нито една от двете не бе научила точно тази магия.

— Мисля, че си я спомням бегло — прошепна Мод. — Съвсем малка част. — Тя започна да сортира съставките, които бяха поставени върху всяка работна маса.

Когато всичко бе добре объркано в казана, врящата течност придоби яркорозов цвят. Милдред замислено се загледа в нея.

— Убедена съм, че трябваше да е зелена — каза тя. — В действителност съм сигурна, че трябваше да сложим шепа езерни водорасли, събрани в полунощ.

— Убедена ли си? — попита Мод.

— Да... — отговори Милдред не особено уверено.

— Напълно сигурна? — настоя приятелката ѝ. — Знаеш какво се случи последния път.

— *Достатъчно* сигурна съм — отвърна Милдред. — Все пак, върху всяка маса има оставена шепа езерни водорасли. Със сигурност се очаква от нас да ги сложим вътре.

— О, добре! — съгласи се Мод. — Слагай ги тогава. Не могат да навредят.

Милдред грабна водораслите и ги пусна в сместа. Няколко минути се редуваха да разбъркват отварата, докато тя започна да става тъмнозелена.

— Какъв ужасен цвят! — възкликна Мод.

— Готови ли сте, момичета? — попита госпожица Хардбрум, докато барабанеше с пръсти по бюрото си. — Трябваше да сте готови още преди няколко минути. Отварата за смях трябва да се приготвя много бързо, когато се налага да я използваме спешно.

Етел все още работеше на плота пред Милдред, която се изправи на пръсти, за да надникне какъв цвят е отварата на другото момиче. За неин ужас, сместа беше яркорозова.

О, не! — помисли си Милдред, а увереността ѝ се изпари. — *Чудя се каква ли отвара сме забъркали.*

Госпожица Хардбрум отново почука силно по бюрото си:

— Сега ще трябва да изпробваме отварите ви — изкомандва тя. — Не отпивайте прекалено много, моля. Не бихме искали някой да изпадне в истерия.

Всяка ученичка напълни по една епруветка от течността и отпи по малко. Почти веднага момичетата започнаха да се превиват от смях. Особено силен беше смехът около работната маса на Етел, където бяха направили най-добрата от всички отвари и се смееха толкова силно, че по бузите им се стичаха сълзи. Единствените, които не се смееха, бяха Милдред и Мод.

— О, Боже! — каза Мод. — Чувствам се изключително странно. Защо не се смеем, Мил?

— Страх ме е да ти кажа — призна си приятелката ѝ. — Мисля, че...

Но преди да успее да добави каквото и да било, двете изчезнаха!

— Казан номер две! — грубо каза госпожица Хардбрум. — Изглежда, че сте забъркали грешната отвара.

— Аз съм виновна — прозвуча гласът на Милдред някъде иззад казана.

— Не се и съмнявам в това! — язвително отговори госпожица Хардбрум. — По-добре и двете седнете някъде, докато отново се

появите. А след това, Милдред, една разходка до кабинета на госпожица Какъл ще ти се отрази добре. Можеш да ѝ обясниш защо съм те изпратила.

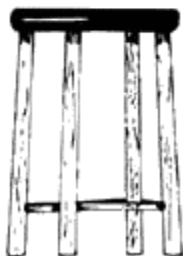
Всички вече си бяха тръгнали, когато двете млади вещици най-накрая започнаха да се появяват. Това бе много бавен процес, при който първо започваше да се вижда главата, а след това постепенно се появяваше и останалата част от тялото.

— Съжалявам — казаха главата и раменете на Милдред.

— Няма защо — отвърна главата на Мод — Просто ми се иска да *мислиш* малко повече. В началото бяхме направили правилната отвара.

— Съжалявам — смотолеви приятелката ѝ отново, а след това започна да се смее. — Хей, Мод, изглеждаш много смешно така както ти се вижда само главата.

И двете започнаха да се смеят и скоро отново бяха приятелки.

— Предполагам, че сега е най-добре да отида при старата Какъл — въздъхна Милдред, когато се появи напълно.

— Ще те придружа до вратата на кабинета — предложи Мод.

Госпожица Какъл бе дребна и много пълна, с къса сива коса и очила със зелени рогови рамки, които обикновено носеше отгоре на главата си. Бе пълна противоположност на госпожица Хардбрум —

винаги изглеждаше разсеяна, а по природа бе изключително внимателна. Момичетата изобщо не се страхуваха от нея, докато госпожица Хардбрум можеше само с една дума да ги накара да се почувстват по-ниски от тревата. Госпожица Какъл използваше напълно различни методи. С това, че винаги бе добронамерена и винаги се радваше да види някоя от ученичките в кабинета си, ги караше да се чувстват неудобно, ако имаха да ѝ казват нещо неприятно. А Милдред почти винаги имаше.

Милдред почука на вратата на директорския кабинет, като се надяваше госпожица Какъл да не е там. Но тя беше.

— Влез! — извика отвътре познатият глас.

Момичето отвори и влезе. Госпожица Какъл, за първи път поставила очилата върху носа си, пишеше забързано в един огромен дневник. Тя вдигна очи и погледна над рамките.

— А, Милдред — каза любезно — Ела, седни и изчакай докато приключа с попълването на дневника.

Момичето затвори вратата и седна пред бюрото на директорката.

Иска ми се да не беше толкова доволна, че ме вижда, помисли си то.

Директорката затвори книгата със замах и избута очилата отгоре на главата си.

— Сега, Милдред, какво мога да направя за теб?

Милдред преплете пръсти.

— Всъщност, госпожице Какъл — започна бавно тя, — госпожица Хардбрум ме изпрати при вас, защото отново забърках погрешната отвара.

Усмивката изчезна от лицето на възрастната жена и тя въздъхна, така като че ли бе силно разочарована. Милдред се чувства изключително неловко.

— Наистина, дете — каза госпожица Какъл уморено, — вече не знам какво да ти кажа. Идваш тук седмица след седмица, изпращана от всеки един учител в училището, а думите ми като че ли влизат в едното ти ухо и излизат през другото. Никога няма да заслужиш Висшия вещерски сертификат, ако това ужасяващо поведение продължи. Мисля, че си най-непохватната вещица в цялото училище. Когато и да има някакъв проблем, почти винаги ти си в основата му, а

това не е хубаво, мила моя. Сега, какво имаш да ми кажеш в своя защита *този път*?

— Наистина не знам — отговори Милдред смирено. — Всичко, което правя, изглежда винаги се проваля, това е. Не го правя нарочно.

— Е, въпреки всичко, това не е извинение — отбеляза госпожица Какъл. — Всички останали успяват да се справят, без да предизвикват проблеми, където и да отидат. Трябва да се вземеш в ръце, Милдред. Не желая да чувам повече нищо лошо за теб, разбра ли?

— Да, госпожице Какъл — отвърна Милдред с глас пълен с колкото се може повече съжаление.

— Бягай тогава — каза директорката. — И запомни какво ти казах току-що.

Когато излезе от кабинета, Мод я чакаше в коридора, нетърпелива да узнае какво се е случило.

— Тя наистина е много добра — сподели Милдред. — Само ми каза обичайните неща. Мрази да се кара на хората. Трябва да се постарая да бъда по-добра отсега нататък. Хайде, ела да дадем на котенцата си по още един урок по летене на метла.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин госпожица Хардбрум се разхождаше замислено из класната стая. Беше облечена в нова рокля на сиво-бели райета, а на рамото си имаше брошка.

— Добро утро, момичета — поздрави тя, не толкова строго както обикновено.

— Добро утро, госпожице Хардбрум — отговориха в хор ученичките.

Класната им ръководителка подреди книгите върху бюрото си и огледа класа.

— Момичета, имам да ви казвам нещо — започна тя, — което от една страна ми доставя огромно удоволствие, но от друга, ме кара да се притеснявам. — Тук тя погледна към Милдред. — Както знаете, след две седмици ще празнуваме Хелюин и по традиция нашето училище подготвя програмата. Тази година подготовката ѝ е поверена на нашия клас.

Момичетата ахнаха от възторг.

— Разбира се — продължи госпожица Хардбрум, — това е голяма чест, но също така и отговорност, тъй като Академията на госпожица Какъл има много добра репутация, която ние не бихме искали да опетним, нали? Миналата година ученичките от трети курс подготвиха програма, която получи многобройни похвали, и аз смятам, че тази година ние бихме могли да им представим отборно летене на метла. Ще са ви необходими много тренировки, тъй като някои от вас все още не са достатъчно стабилни върху метлите си, но съм убедена, че бихме могли да направим една интересна и успешна програма. Има ли някой, който предпочита да представим нещо друго?

Тя огледа с пронизващ поглед момичетата, които се бяха свили на местата си и не биха посмели да не се съгласят с нея, дори и да им се искаше.

— Добре — заключи госпожица Хардбрум, — тогава е решено. Ще представим отборно летене на метла. Хайде да слезем долу на двора и да започнем тренировките незабавно. Отидете да вземете метлите си и след две минути да сте отвън! — И като изрече това, тя изчезна.

Развълнувани, момичетата се втурнаха шумно навън от стаята и забързаха по коридорите, за да вземат метлите, които съхраняваха в спалните си. Спираловидното стълбище зазвънтя от подкованите с налчета ботуши, докато тичаха надолу към двора, където госпожица Хардбрум вече ги чакаше.

— Ще бъде най-добре първо да направите едно тренировъчно летене — каза тя. — Подредете се в хубава редица и направете една обиколка над училището.

Момичетата излетяха в подредена, но доста несигурна процесия и обиколиха училището.

— Доста добре, момичета — похвали ги госпожица Хардбрум, когато се подредиха в редица пред нея. — Милдред се клатушкаше доста лошо напред-назад, но като изключим това, всички се справихте сравнително добре. Сега, подготвила съм списък с нещата, които ще изпълните. Първо ще се подредите в линия, като всяка от вас ще трябва да слезе надолу и след това да се издигне отново нагоре. Това би трябвало да е сравнително лесно. Второ, летене под формата на буквата V, подобно на отлитащите на юг гъски. След това, пикиране надолу и излитане обратно нагоре, точно преди да докоснете земята. Това ще е най-трудната част от всички. — Милдред и Мод се спогледаха ужасени. — След това ще образувате кръг във въздуха, като всяка метла ще докосва задната част на метлата пред нея. Някакви въпроси? Не? Много добре. Тогава, веднага започваме с първата фигура. Каква беше първата фигура, Милдред?

— Ъъ, устремно спускане надолу към земята, госпожице Хардбрум.

— Грешка! Етел, ти спомняш ли си?

— Трябва да се подредим в права линия, като всяка една от нас първо полита надолу към земята, а след това се издига нагоре — отговори Етел, както винаги безпогрешно.

— Правилно! — потвърди класната им, като изглежда студено Милдред. — Трябва да упражняваме това цялата сутрин и всяка друга сутрин до празненството и вероятно днес следобед, ако успея да убедя госпожица Бат и тя разреши ще пропуснете урока си по заклинания.

През следващите две седмици се упражняваха много упорито. Всяка свободна минута прекарваха в тренировки, и когато наближи Хелоуин, вече беше истинско удоволствие да се гледа програмата им. Шапката на Мод се намачка като акордеон, когато при една от тренировките не успя да се издигне достатъчно бързо нагоре след устремното си спускане надолу, но като се изключи това, нямаше почти никакви проблеми. Дори от страна на Милдред, която полагаше неимоверни усилия да бъде прилежна и внимателна.

В деня преди Хелоуин, госпожица Хардбрум строи класа на двора, за да им даде няколко последни наставления.

— Много съм доволна от вас, момичета — каза тя почти мило. — Утре ще облечете най-хубавите си роби, надявам се те да бъдат чисти и изгладени. — Докато казваше това, забеляза метлата на Милдред. —

Милдред, защo по средата на дръжката на метлата ти има намотан цял топ тиксо?

— Страхувам се, че я счупих още в началото на срока — призна си Милдред.

Етел се изкиска.

— Разбирам — каза госпожица Хардбрум. — Е, определено не можеш да я използваш по време на представлението. Етел, спомням си, че имаш една резервна метла. Вероятно би могла да я дадеш назаем на Милдред.

— О, госпожице Хардбрум — извика Етел, — тя ми е подарък за рождения ден. Не бих искала да ѝ се случи нещо.

Госпожица Хардбрум изгледа момичето с един от най-неприятните си погледи.

— Ако мислиш така, Етел — заяви с леден тон учителката, — тогава...

— О, не исках да кажа, че няма да ѝ я дам назаем, госпожице Хардбрум — отвърна тя смирено. — Ще отида да я донеса още сега. — След което се затича към сградата на училището.

Етел така и не бе забравила за случая, когато Милдред я бе превърнала в прасе и докато се качваше по спираловидната стълба, изведнъж ѝ хрумна чудесен план за отмъщение. (Етел не беше никак добра.)

— Хубаво ще те подреда, Милдред Хъбъл — изкиска се тя, докато изваждаше метлата от шкафа. — Сега ме чуй добре, Метла, това е много важно...

Когато се върна на двора, класът се беше разотишъл. Само Милдред упражняваше устремното спускане надолу.

— Ето ти метлата, Милдред — извика Етел. — Ще я облегна на стената.

— Много ти благодаря — отговори съученичката ѝ, щастлива от това, че Етел бе толкова добра с нея, защото двете не си бяха говорили от историята с прасето. — Много мило от твоя страна.

— Няма защо — отвърна другото момиче, като се усмихваше злюбничко, докато влизаше обратно в училището.

ШЕСТА ГЛАВА

Всяка година празнуваха Хелуин сред руините на един стар замък, близо до училището. По залез-слънце запалваха специални огънове, а когато се стъмнеше достатъчно се събираха всички вещици и магьосници.

Когато слънцето залезе, ученичките от Академията на госпожица Какъл се подготвяха да напуснат сградата на училището. Милдред приглади робата си, каза довиждане на котенцето, сложи си шапката, грабна метлата на Етел и изтича на двора, но преди да излезе от стаята, хвърли един бърз поглед през прозореца и видя запалените в далечината огънове. Беше много вълнуващо.

Цялото училище вече се бе събрало, когато Милдред се втурна през вратата и зае мястото си. Госпожица Хардбрум изглеждаше великолепно в пълния комплект официални роби и островърха шапка.

— Всички вече са тук — уведоми тя госпожица Какъл.

— Тогава да тръгваме — предложи директорката. — Напред към празненството! Първо пети курс, след това четвърти и така нататък до първи курс.

Представляваха невероятна гледка, докато летяха над дърветата, към замъка.

Наметалата им се развяваха от вятъра, а по-големите момичета бяха поставили дори и котките си на края на метлите си. Госпожица Хардбрум изглеждаше впечатляващо, седнала изправена като струна, а черната ѝ коса се разливаше като водопад на гърба ѝ. Никога преди това момичетата не я бяха виждали със спусната коса и бяха удивени колко много коса успяваше да прибере в малкия, стегнат кок, с който я виждаха всеки ден. Та тя стигаше чак до кръста ѝ!

— Х. Б. изглежда доста добре с тази прическа — прошепна Мод на Милдред, докато летеше до нея.

— Да — съгласи се приятелката ѝ. — Не изглежда дори наполовина толкова страшна.

Госпожица Хардбрум се обърна и пронизително изгледа момичетата.

— Без приказки! — срязва ги тя.

Когато пристигнаха, при замъка вече се бе събрала огромна тълпа.

Ученичките от Академията се строиха в стройни редици, докато госпожица Какъл и останалите учители се здрависваха с главния магьосник. Той беше много стар, с дълга бяла брада и пурпурна роба, върху която имаше избродирани луни и звезди.

— И какво сте ни подготвили тази година? — попита той.

— Отборно летене на метли, Ваша Светлост — отговори госпожица Какъл. — Ще започваме ли, госпожице Хардбрум?

По-младата учителка плесна с ръце и момичетата се подредиха в редица, в началото на която стоеше Етел.

— Може да започвате — оповести класната им.

Етел се издигна грациозно във въздуха, следвана от останалите от класа. Първо оформиха права линия, като се спускаха надолу и издигаха нагоре една след друга, за което получиха бурни аплодисменти. След това започнаха стремглаво да се гмуркат надолу към земята. (При този номер госпожица Какъл си затвори очите, но за щастие нищо не се обърка.) След това момичетата се подредиха под формата на буквата V, което изглеждаше много красиво.

— С всяка година ученичките ви стават все по-добри — сподели една млада вещица с госпожица Хардбрум, която само се усмихна.

Последен от всички номера беше кръгът, който бе и най-лесен за изпълнение.

— Скоро всичко ще приключи — прошепна Мод, докато нагласяше метлата си точно пред тази на Милдред.

Веднага щом оформиха кръга, Милдред разбра, че с метлата ѝ се случва нещо нередно, тъй като започна да се тресе и като че ли се опитваше да накара момичето да изгуби равновесие.

— Мод! — извика тя към приятелката си. — Има нещо... — Но преди да успее да каже каквото и да било повече, метлата заподскача подобно на необязден кон и тя се изплъзна от нея, като сграбчи Мод, докато падаше.

Във въздуха настъпи хаос. Всички момичета крещяха и се вкопчваха една в друга и много скоро се оказаха на земята в една оплетена камара от метли и вещици. Единственото момиче, което се приземи спокойно, беше Етел. Няколко от по-младите вещици се смееха, но болшинството останаха сериозни.

— Толкова много съжалявам, Ваша Светлост — извини се госпожица Какъл, докато госпожица Хардбрум се опитваше да разплете купа от момичета и да ги изправи на крака. — Убедена съм, че има някакво много просто обяснение за това.

— Госпожице Какъл — отвърна главният магьосник строго, — вашите ученички са бъдещи вещици. Изтръпвам като си помисля какво ще бъде това бъдеще. — Той спря за момент, а наоколо се възцари пълна тишина. Госпожица Хардбрум изгледа гневно Милдред. — Както и да е — продължи магьосникът, — ще забравим за този инцидент до края на вечерта. Сега, нека започнем с песнопенията.

СЕДМА ГЛАВА

Празненството приключи призори и всички ученички отлетяха изморени обратно към училището. Някои бяха по две на метла, защото техните собствени бяха счупени. Никой не говореше с Милдред (дори Мод се държеше много студено с нея), а момичетата

от първи курс бяха в немилост. Когато пристигнаха в Академията, всички бяха изпратени веднага да си лягат. Беше обичайно, след продължило цяла нощ празнуване на Хелуин, да се спи чак до обяд на следващия ден.

— Милдред — каза госпожица Какъл рязко, докато момичетата от първи курс се изкачваха тъжно нагоре по стълбите, — първото нещо, което искаме да направим с госпожица Хардбрум утре следобед, е да се срещнем с теб в моя кабинет.

— Да, госпожице Какъл — отвърна Милдред почти разплакана и се затича нагоре.

Докато отваряше вратата на стаята си, Етел, която вървеше зад нея, се наведе напред и прошепна:

— Това ще ти бъде за урок да не се разхождаш наоколо и да превръщаш хората в прасета. — Направи някаква физиономия и избяга надолу по коридора.

Милдред затвори вратата и се строполи върху леглото си, като едва не направи на палачинка котето, което успя да скочи от там точно навреме.

— О, Таби! — изплака тя, като зарови лицето си в топлата му козина. — Имах толкова неприятно преживяване, а вината дори не беше моя! Трябваше да се досетя, че Етел няма да ми заеме метлата си само

от добро сърце. Никой никога няма да повярва, че случилото се, не е било заради моята непохватност, както обикновено.

Котенцето я близна съчувствено по ухото, а прилепите долетяха обратно през тесния прозорец и се настаниха с главата надолу върху корниза за картини.

Два часа по-късно, Милдред лежеше в леглото си и все още не спеше. Представяше си какъв ще бъде разговорът ѝ с госпожица Какъл и ужасната ѝ класна ръководителка. Таби се беше свил на кълбо и кротко спеше върху гърдите ѝ.

— Ще бъде ужасно — помисли си тя, като гледаше тъжно сивото небе през прозореца. — Чудя се дали ще ме изключат? Или бих могла да им кажа, че е по вина на Етел... Не, никога не бих направила това. Ами, ако решат да ме превърнат в жаба? Не, убедена съм, че не биха направили подобно нещо. Госпожица Хардбрум каза, че това е против правилата на Вещерския кодекс. Ох, какво ли ще направят? Дори Мод мисли, че вината е моя, а и никога не бях виждала Х. Б. толкова ядосана.

Лежеше и си мислеше, докато наистина започна да се страхува, и тогава изведнъж скочи от леглото си.

— Хайде, Таби! — каза тя и извади една чанта от гардероба си. — Ще избягаме.

Натъпка в чантата малко дрехи и няколко книги и облече най-хубавата си роба, за да не може никой да разпознае училищната ѝ униформа. След това взе метлата си, сложи котенцето в торбата и се запромъква по тихия коридор към спираловидното стълбище.

Прилепите ще ми липсват, помисли си тя.

Беше студена, мрачна утрин и Милдред придърпа наметалото около раменете си, докато пресичаше двора и се оглеждаше дали някой не я наблюдава. Училището изглеждаше много странно, като нямаше никой наоколо. Милдред трябваше да прелети над портите, които, както обикновено, бяха заключени, но ѝ беше трудно да пази равновесие със закачената отзад торба. Затова, когато стигна от другата страна, слезе от метлата и тръгна пеш между боровите дървета.

— Не знам къде ще отидем, Таби — призна тя, когато заслизаха надолу по склона на планината.

ОСМА ГЛАВА

В гората беше много тъмно и Милдред се почувства леко неспокойна, заобиколена от мрачните дървета, които растяха толкова нагъсто, че никаква светлина не проникваше между тях. Когато вече бе стигнала почти до подножието на планината, поседна за малко, за да си почине. Облегна се на едно дърво, а котенцето излезе от чантата ѝ и се излегна на тревата.

Беше много тихо, освен песента на няколко птички и някакъв доста странен звук, който приличаше на тихо жужене и напомняше на много хора, говорещи наведнъж. В действителност, колкото повече се заслушваше, толкова повече ѝ заприличваше на звук от гласове. Милдред погледна в посока на шума и ѝ се стори, че вижда нещо да се движи между дърветата.

— Хайде да отидем и да погледнем, Таби — прошепна тя.

Оставиха чантата и метлата, облепени на дървото, и се запромъкваха през гъстите храсталаци. Шумът се засили.

— Ама, това наистина е човешки говор. Погледни, Таби, ето там, през клоните.

Седнали в здрача, на една полянка се виждаха около двадесет вещици, скупчени заедно. Те мърмореха или говореха с приглушени гласове. Милдред пропълзя по-близо и се заслуша. Не познаваше нито една от тях. Висока, сивокоса вещица се изправи на крака.

— Чуйте, всички! — започна тя. — Ще замълчите ли за момент? Благодаря. Сега, това, което бих искала да разбера е, дали сме напълно сигурни, че всички ще спят или поне ще са си по стаите?

Тя седна, а друга вещица се изправи, за да ѝ отговори. Беше дребна и закръглена и носеше очила със зелени рогови рамки. За един

ужасен миг Милдред си помисли, че това е госпожица Какъл, но когато вещицата проговори, гласът ѝ беше различен.

— Разбира се, че сме сигурни — отговори тя. — Сутринта след честването на Хелюин, в цялото училище спят до обяд. Това е правило, а в Академията много стриктно спазват правилата, така че никой няма да е станал преди дванадесет без пет, най-рано. Ако прелетим през стените в задната част на двора, ще бъдем достатъчно далече от спалните помещения и никой няма да може да ни чуе. Като добавим това, че ще бъдем и невидими, ще бъдем напълно защитени. Тогава всичко, което остава да бъде направено, е да се разделим, да се промъкнем във всяка една от стаите и да превърнем всички в жаби. Те няма да могат да ни видят *дори и да са будни*. Не забравяйте да вземете по една от тези кутии за жабите. — Тя посочи към спретнатата купчина от малки картонени кутии. — Не можем да си позволим дори една от тях да избяга. Веднъж след като това бъде сторено, цялото училище и всички, които са в него, ще бъдат под наш контрол. Готова ли е вече невидимата отвара? — попита тя, като се обърна към млада вещица, която бъркаше сместа в казана върху огъня. Беше същата отвара, която бяха направили двете с Мод по време на изпита за смешната отвара.

— Още няколко минутки — отговори момичето, докато изсипваше в казана шепа мустаци от прилеп. — Трябва да покъкри малко.

Милдред беше ужасена. Промъкна се обратно до мястото, където бе оставила чантата си, и след това се скри в сенките така, че да не могат да я видят.

— Какво, за бога, можем да направим, Таб — прошепна тя на котето, докато си представяше как Мод подскача напред-назад превърната в жаба. — Не можем да им позволим да превземат училището.

Милдред затършува из чантата си и извади двете книги, които беше взела — Вещерския кодекс и книгата с магии. Прелисти бързо книгата с магиите и спря на страницата, на която се обясняваше как

можеш да превърнеш човек в животно. Имаше само един-единствен пример — превръщане в охлюви.

— Бих ли могла? — помисли си тя. — Бих ли могла да ги превърна всичките в охлюви? — Котенцето я гледаше окуражително. — Знам, че е против Вещерския кодекс, Таби — продължи момичето, — но тези вещици изглежда не следват никакви правила. Те планират да ни превърнат в жаби *докато спим*, така че не виждам защо ние да не сторим същото с тях в самозащита.

Милдред се промъкна обратно до полянката, стиснала здраво книгата с магии.

Започваме!, ужасено си помисли тя.

Вече разсипаха невидимата отвара по чашите, така че Милдред трябваше да действа бързо. Размаха ръце в кръг по посока на тълпата вещици (тази част от правенето на магия можеше да бъде много трудна, особено когато не искаш да привлечеш вниманието върху себе си) и измърмори под носа си вълшебните думи. За секунда нищо не се случи — събралите се около казана вещици продължаваха да бърборят и да се блъскат. Загубило всякаква надежда, момиченцето затвори очи, но когато ги отвори отново, всички бяха изчезнали, а на земята имаше група охлюви в различни форми и размери.

— Таби-и-и! — изпищя Милдред. — Успях! Погледни!

Котенцето се измъкна изпод храстите и се загледа в охлювите, които се опитваха да избягат колкото можеха по-бързо, което не беше

никак бързо, разбира се. Милдред взе една от картонените кутии и нареди охлювите в нея, вдигайки ги нежно от земята един по един.

— Предполагам, че трябва да ги занесем обратно в Академията и да уведомим госпожица Какъл, Таби — каза тя, спомняйки си внезапно за разговора, който трябваше да се проведе този следобед. — Все пак ще трябва да се върнем. Не можем да ги оставим тук, нали?

След това се отправиха нагоре по склона на планината — Милдред, носеща в ръце кутията, докато метлата ѝ летеше до нея с повесената на края ѝ чанта с настанилия се вътре Таби.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Милдред се изправи отново пред тежките метални порти, училището все още беше напълно пусто. Тя се изкачи забързано по спираловидното стълбище до стаята си и разопакова чантата си, за да не разбере никой, че се бе опитала да избяга. Вратата се отвори, точно когато се отправяше към нея с кутията в ръце, и в рамката ѝ застана госпожица Хардбрум.

— Би ли била така добра да ми кажеш какво правиш, Милдред? — попита студено преподавателката. — Току-що те видях да се промъкваш в коридора заедно с метлата, котката, една чанта и тази картонена кутия. Прекалено много ли би било, ако поискам да ми дадеш някакво обяснение?

— О, не, госпожице Хардбрум — отговори малката вещица, като протегна кутията така, че класната ѝ ръководителка да види какво има вътре. — Разбирате ли, попаднах на една група вещици в подножието на планината, които планираха да завземат училището и да превърнат всички ви в жаби и си бяха направили невидима отвара, за да не можете да ги видите, затова аз ги превърнах в охлюви и ги донесох...

Думите ѝ заглъхнаха, когато видя изражението върху лицето на госпожица Хардбрум. Очевидно не вярваше на нито една нейна дума.

— Предполагам, че това са вещиците? — попита тя кисело, като посочи охлювите, които се бяха скупчили в единия ъгъл на кутията.

— Да, те са! — отчаяно настоя Милдред. — Знам, че звучи невероятно, госпожице Хардбрум, но трябва да ми повярвате. Метлите и казаните и другите им принадлежности са все още на полянката, където ги открих. Наистина!

— Е, по-добре да покажеш тези твари на госпожица Какъл — отбеляза злобно преподавателката. — Отиди в кабинета ѝ и изчакай, докато я доведе. И се надявам, това да не е някаква шега. Доколкото си спомням, и без това вече си имаш достатъчно неприятности.

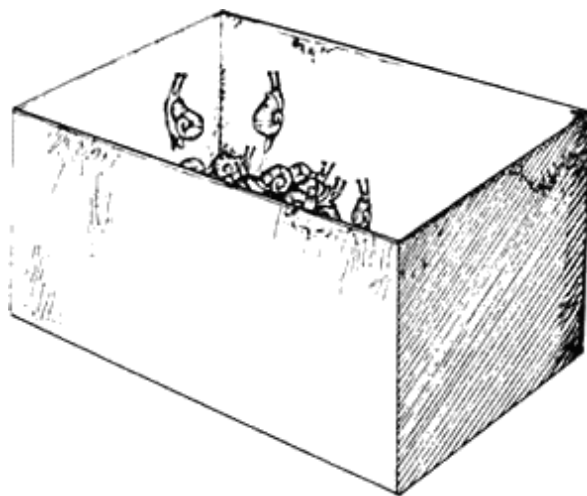
Милдред бе седнала на ръба на един стол в кабинета на директорката, когато госпожица Хардбрум се върна с госпожица Какъл, която бе облечена в сив халат и изглеждаше полузаспала.

— Това са те — заяви госпожица Хардбрум, като посочи към кутията върху бюрото.

Госпожица Какъл седна тежко на стола си като първо погледна в кутията, а след това — към Милдред.

— Милдред — започна тя драматично, — все още се опитвам да преодоля публичното унижение от миналата нощ. Заради теб, репутацията на Академията се въргна в калта, а ти очакваш да повярвам на *невероятна* история като тази?

— Но това е *истината!* — извика Милдред. — Мога да ви опиша някои от тях. Едната беше висока и слаба с гъста сива коса, а имаше и една друга, която изглеждаше точно като вас, госпожице Какъл, ако ме извините, че го казвам. Тя носеше очила със зелени рогови рамки.

— Я, почакай! — прекъсна я госпожица Какъл, като постави собствените си очила на носа си. — Казваш, че тя има очила с рогови рамки и изглежда като мен?

— Да, госпожице — отговори Милдред, като се изчерви. — Бяха зелени. Извинявам се, ако съм била груба.

— Не, не, дете, няма такова нещо — успокои я директорката, като отново надникна в кутията. След това се обърна към госпожица Хардбрум. — Знаете ли, мисля, че в крайна сметка момичето може и да се окаже право. Магьосницата, която описва, изглежда точно като моята зла сестра Агата, която винаги ми е завиждала заради поста ми в Академията.

Госпожица Какъл погледна охлювите над очилата си.

— Добре, добре, Агата — изкиска се тя. — Значи отново се срещаме. Чудя се коя ли от тези красавици тук си ти? Какво ще правим с тях, госпожице Хардбрум?

— Предлагам да им върнем нормалната форма.

— Но това е невъзможно! — извика отчаяно по-възрастната вещица. — Та те са поне двадесет на брой!

Госпожица Хардбрум изглеждаше леко развеселена.

— Бих ли могла да припомня — продължи тя мисълта си — параграф 5 от Правило № 7 от Вещерския кодекс, който гласи, че всеки, който е бил превърнат в някакво животно от друга вещица с цел самозащита, няма право, при възвръщане на нормалната си форма, да упражни никаква магия под каквато и да било форма срещу заловителя си. С други думи, те трябва да се признаят за победени.

Госпожица Какъл изглеждаше объркана.

— О, да! — възкликна тя оживено накрая. — Сега си спомних. За момент ми беше излязло от ума. Чу ли това, Агата? Мислите ли, че могат да ни чуят, госпожице Хардбрум?

— Със сигурност — отговори по-младата жена. — Вероятно бихте могли да ги подредите в права редица на бюрото си и да помолите сестра ви да излезе напред.

— Каква чудесна идея! — съгласи се директорката, която бе започнала да се забавлява със ситуацията. — Милдред, скъпа, помогни ми.

Подредиха охлювите върху бюрото и госпожица Какъл нареди на Агата да излезе напред. Един от охлювите се размърда и доста неохотно се отдели от останалите.

— Чуй ме, Агата — каза госпожица Какъл, — трябва да признаеш, че нямаш много голям избор. Ако приемете да се подчините на Вещерския кодекс, ще ви превърнем отново в хора, но не и при други обстоятелства. Ако си съгласна, върни се обратно при другите, така че да знаем какво искаш да направим.

Охлювът бавно се върна в редицата.

Госпожица Хардбрум произнесе заклинанието, което да ги освободи от магията и изведнъж стаята се изпълни с ядосани вещици, които гневно говореха една през друга. Шумът беше ужасяващ.

— Замълчете веднага! — изкомандва госпожица Какъл. След това се обърна към Милдред, която все още седеше на ръба на стола. — Можеш да отидеш да си легнеш, дете. Като се има предвид какво направи за училището тази сутрин, мисля, че трябва да забравим за

разговора, който щяхме да проведем с теб двете с госпожица Хардбрум. Съгласна ли сте, госпожице Хардбрум?

Класната ѝ ръководителка повдигна едната си вежда и сърцето на Милдред се сви.

— С ваше позволение, преди да се съглася, госпожице Какъл — каза тя, — бих искала да попитам Милдред какво е правила разхождайки се из планината, когато е трябвало да е в леглото си?

— Аз... аз бях излязла да се поразходя — отговори Милдред.

— И съвсем случайно беше взела книгата със заклинания със себе си?

— Да — потвърди Милдред нещастно.

— Такава преданост към учението! — възкликна госпожица Хардбрум като се усмихна по най-неприятния начин. — Да носиш книгата със заклинания, дори когато си тръгнала на разходка. Предполагам, че си пяла и химна на училището, докато си се разхождала, така ли е, скъпа моя?

Милдред бе заковала поглед в пода. Можеше да усети, че всички вещици са вперили очи в нея.

— Мисля, че трябва да оставим детето да отиде да си легне —
повтори госпожица Какъл. — Тръгвай, Милдред.

Момичето се изстреля от стаята преди класната й да може да каже
още нещо и след пет секунди вече беше в леглото си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

По обяд, пронизителният звук на звънеца проехтя из коридорите, но Милдред само дръпна възглавницата върху главата си и отново заспа. Не след дълго, обаче, вратата на стаята ѝ се отвори с трясък.

— Събуди се! — пронизително извика Мод, като сграбчи възглавницата и удари с нея приятелката си по главата.

Милдред разтърка очи срещу дневната светлина и видя около леглото си, както ѝ се стори, стотици хора, които говореха и спореха разпалено. Мод всъщност беше върху леглото и скачаше нагоре-надолу по него.

— Какво се е случило? — попита сънено.

— Все едно не знаеш! — отвърна ѝ Мод, останала без дъх от подскачането. — Цялото училище говори за това.

— За кое? — попита Милдред, която все още не се бе събудила напълно.

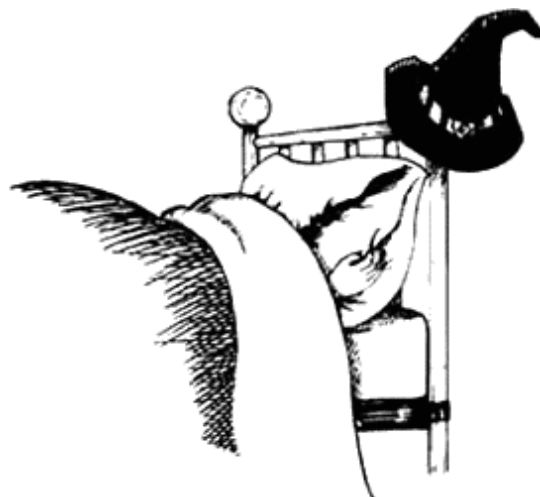
— Ще се събудиш ли? — изкреця Мод и дръпна завивките ѝ. — Ти си спасила цялото училище от злобната сестра на госпожица Какъл. Това е!

Милдред се изправи на мига.

— Да, така е! — възкликна тя и всички се засмяха.

— Госпожица Какъл свиква събрание в Голямата зала — казаха Доун и Глория, две момичета от нейния курс. — По-добре побързай и се облечи. Тя ще очаква да си там.

Милдред скочи от леглото, а приятелките ѝ се запътиха към залата. Не след дълго беше готова и побърза да се присъедини към тях, а както обикновено, връзките на обувките ѝ се влачеха след нея.

Мод ѝ беше запазила място и Милдред се почувства неудобно, когато забеляза, че при влизането ѝ в залата, всички впериха погледи в нея. Докато чакаха учителите да дойдат, реши да разкаже на приятелката си за Етел.

— Слушай — прошепна тя, като се наведе към Мод, за да не ги чуе никой друг, — случилото се на празненството не беше по моя вина. Етел омагьосала метлата, която ми даде назаем, и го знам, защото тя лично ми го каза. Няма да го кажеш на никого, нали? Искан да знаеш, защото не ми се ще да мислиш, че отново съм била непохватна.

— Но всички вече знаят за това — отговори Мод.

— Така ли?! — възкликна Милдред. — Кой им е казал?

— Е, знаеш, каква е Етел — отвърна Мод. — Не е могла да устои да не каже на някого колко е умна и затова е споделила с Хариет, а тя от своя страна решила, че постъпката ѝ е ужасна и казала на всички останали. Сега никой не говори с Етел. Госпожица Хардбрум също разбра за това и ѝ е изключително ядосана.

— Шшш! — изшътка някой. — Идват.

Всички се изправиха, когато госпожица Какъл влезе в залата, следвана от госпожица Хардбрум и останалите учители.

— Можете да седнете, момичета — обяви директорката. — Както знаете, училището избегна на косъм опасността да бъде нападнато тази сутрин. Ако не беше една определена млада дама от Академията, сега нямаше да седим тук, а щяхме да подскачаме наоколо, превърнати в жаби.

Момичетата се засмяха.

— Не, не, ученици, не се смейте! Изобщо нямаше да е смешно, ако това се беше случило. И тъй като *не се* случи, обявявам останалата част от деня за неучебна, в чест на Милдред Хъбъл. Милдред, би ли дошла тук за момент?

Момичето силно се изчерви, но бе избутано да се изправи на крака. Препъваше се между редиците от столове, стъпваше върху нечий крак, докато вървеше, а след това тронаво премина през целия подиум до масата.

— Не се срамувай, скъпа моя — каза госпожица Какъл, усмихната щастливо. Тя се обърна към останалите ученици. — Хайде, момичета! Три пъти „Ура“ за нашата героиня Милдред.

Милдред се изчерви още повече и започна да върти скритите зад гърба си пръсти, докато възгласите ехтяха.

Когато всичко това приключи, „героинята“ почувства облекчение. Докато изчакваха да излязат от залата, всички я потупваха по гърба и

поздравяваха — освен Етел, разбира се, която я изгледа по възможно най-злобния начин, по който можеше.

— Добрата стара Мил! — извика някой.

— Измъкнахме се от контролното по заклинания, благодарение на теб — каза друго момиче.

— Благодарим ти за почивката.

— Благодаря, Мил!

И така нататък, и така нататък.

Мод праметна ръка през раменете на приятелката си.

— Наистина изглеждаш смутена — отбеляза тя. — Толкова силно си почервеняла, че мога да го забележа от другия край на залата.

— О, не! — възкликна Милдред. — Хайде да отидем да вземем котетата и да се позабавляваме.

— Един момент — дочуха хладен глас, който познаваха много добре.

Двете момичета се обърнаха и видяха, че класната им ръководителка стои точно зад тях. Веднага заостриха вниманието си, като се чудеха какво ли са направили този път, което си беше напълно нормална реакция, когато и да заговореше госпожица Хардбрум.

Сега обаче, за тяхна най-голяма изненада, тя се усмихна — с искрена, приятелска усмивка, а не с обикновеното леко изкривяване в ъгълчетата на устните.

— Само исках да ти благодаря, Милдред — каза тя. — Сега бягайте, момичета, и се насладете на почивния си ден, преди да е свършил.

Отново се усмихна и изчезна.

Двете приятелки стояха и сезираха една в друга.

— Понякога си мисля — сподели Милдред, — че тя вероятно не е чак толкова лоша, колкото ми се струва.

— Може и да си права, Милдред — каза гласът на госпожица Хардбрум до ухото ѝ и момичетата подскочиха ужасени.

Милдред сграбчи ръката на приятелката си и двете забързаха по коридора към обвитото в мъгла игрище, оставяйки смехът на госпожица Хардбрум да отеква от нищото в празната галерия.

Издание:

Автор: Джил Мърфи

Заглавие: Най-непохватната вещица

Преводач: Illusion

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Тип: приказка

Националност: английска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1939>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.